
Systém ASPI - stav k 11.5.2007 do částky 40/2007 Sb. a 20/2007 Sb.m.s.
Rt 7 Tdo 991/2005 TZ:K trestnému činu maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti (§159). K vědomé nedbalosti (§5) - Text - poslední stav textu

7 Tdo 991/2005

K trestnému činu maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti (§159)

K vědomé nedbalosti (§5)

I. Vydáním stavebního povolení v rozporu s územním plánem došlo i ke zmaření základních cílů a úkolů územního plánování a naplnění skutkové podstaty trestného činu maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zák.

II. Pokud pachatel věděl, že rozhoduje procesně nesprávně a v rozporu s územním plánem a pouze předpokládal, že dojde k jeho změně, ačkoli tato byla závislá na řadě okolností, které nemohl pachatel ani osoby předběžně se změnou souhlasící ovlivnit, jednal ve vědomé nedbalosti (§ 5 písm. a) tr. zák.), neboť věděl, že může způsobit ohrožení, avšak bez přiměřených důvodů spoléhal, že se tak nestane.

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky

rozhodl dne 15. listopadu 2005 v neveřejném zasedání v Brně o dovolání obviněné J. D., které podala proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 20. 4. 2005, sp. zn. 12 To 88/2005, v trestní věci vedené u Okresního soudu Praha-západ pod sp. zn. 1 T 416/2004, t a k t o :

Podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. se dovolání o d m í t á .

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Okresního soudu Praha-západ ze dne 17. 1. 2005, sp. zn. 1 T 416/2004, byla obviněná J. D. uznána vinnou trestným činem maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zák. , kterého se dopustila tím, že „jako vedoucí S. ú. v J. dne 30. 7. 2001 pod č. j. 617/01/Dv. zahájila v rozporu s ustanovením § 32 odst. 2, 3 stavebního zákona sloučené územní a stavební řízení ohledně přístavby stavebních a technologických částí provozu a hygienického zázemí řeznické a uzenářské firmy Ing. J. L. L. C. na pozemcích v katastrálním území H. J. a následně 6.

9. 2001 v neodůvodněném očekávání změny územního plánu vydala stavební povolení v rozporu s územním plánem schváleným vyhláškou obce J. č. 6/2000, vylučující v předmětné obytné zóně výrobní, velkoobchodní a skladovací činnost včetně dopravních služeb a způsobila tak, že stavba byla realizována a v navazujících kolaudačních řízeních byl povolen k užívání komplex masné a uzenářské výroby, který v dané lokalitě v zájmu občanů zde bydlících provozován být podle schválené územně plánovací dokumentace neměl“. Za tento trestný čin byl obviněn podle § 159 odst. 1 tr. zák. za použití § 53 odst. 2 písm. b) , odst. 3 tr. zák. uložen peněžitý trest ve výměře 10.000,- Kč (deset tisíc korun českých), přičemž podle § 54 odst. 3 tr. zák. jí byl pro případ, že by peněžitý trest nebyl ve stanovené lhůtě vykonán, uložen náhradní trest odnětí svobody ve výměře 1 (jednoho) měsíce.

Shora uvedený rozsudek soudu prvního stupně byl napaden odvoláním obviněné a odvoláním Okresního státního zástupce Praha-západ podaným v neprospěch obviněné. O těchto řádných opravných prostředcích rozhodl Krajský soud v Praze jako soud odvolací svým rozsudkem ze dne 20. 4. 2005, sp. zn. 12 To 88/2005, tak, že k odvolání státního zástupce napadený rozsudek podle § 258 odst. 1 písm. e) , odst. 2 tr. ř. částečně zrušil, a to ve výroku o trestu, a poté za podmínek uvedených v ustanovení § 259 odst. 3 tr. ř. při nezměněném výroku o vině trestným činem maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zák. obviněné podle tohoto zákonného ustanovení uložil trest odnětí svobody ve výměře 4 (čtyř) měsíců, jehož výkon jí podle § 58 odst. 1 a § 59 odst. 1 tr. zák. podmíněně odložil na zkušební dobu v trvání 1 (jednoho) roku. Odvolání obviněné bylo odvolacím soudem zamítnuto podle § 256 tr. ř.

Proti rozsudku odvolacího soudu podala obviněná řádně a včas dovolání z důvodu uvedeného v § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. s tím, že toto rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku a jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

V odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku obviněná uvedla, že se domnívá, že svým jednáním nenaplnila skutkovou podstatu žádného trestného činu a že z toho, jak byl skutek popsán ve výroku rozsudku soudu prvního stupně, nelze dovodit, že byly naplněny všechny znaky skutkové podstaty trestného činu maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti, a to jak po stránce formální, tak i materiální. Obviněná je toho názoru, že z popisu skutku nevyplývá, který důležitý úkol měla svým postupem při rozhodování v předmětné záležitosti zmařit, a že tento úkol měl být ve výroku rozsudku zcela jednoznačně stanoven. Obviněná dále v dovolání uvedla, že v popisu skutku jsou takové skutečnosti, které znaky skutkové podstaty trestného činu podle § 159 odst. 1 tr. zák. nenaplnují, a v této souvislosti poukázala na to, že v důsledku jím zvoleného procesního postupu spočívajícího v tzv. sloučeném územním a stavebním řízení nedošlo ke zkrácení práv žádného ze zúčastněných subjektů, a to zejména O. J. u P. Obviněná se domnívá, že pokud by řízení probíhalo zcela v souladu se stavebním řádem, výsledek by byl shodný, přičemž by došlo k určitému prodlení při vyřízení této záležitosti; obviněná tedy přistoupila ke sloučenému řízení z důvodu procesní ekonomie. Závěr o totožnosti výsledku obviněná dovodila z toho, že O. J. u P. k projektu přístavby provozních budov firmy L. C. vyjádřila kladné stanovisko a nepodala proti rozhodnutí odvolání, z čehož lze podle obviněné usoudit, že by v případě, kdy by nebylo vedeno

sloučené řízení, nepodala odvolání ani proti územnímu rozhodnutí. Podle názoru obviněné je tedy třeba důležitost úkolu ve smyslu § 159 odst. 1 tr. zák. posuzovat vždy individuálně. Obviněná dále nesouhlasí se závěrem soudů obou stupňů, že v důsledku jejího nesprávného postupu byl povolen k užívání komplexu masné a uzenářské výroby, který v dané lokalitě v zájmu občanů v ní bydlících neměl být provozován, neboť takový závěr by bylo možné učinit snad jen za předpokladu, že by v daném místě taková výroba provozována nebyla a při výstavbě nového výrobního závodu by v důsledku emisí, zvýšeného hluku apod. v dané oblasti došlo ke zhoršení životního prostředí; obviněná ovšem předmětným stavebním povolením povolila pouze přístavbu stávajícího závodu, přičemž důvody, pro který firma L. C. přistoupila k jeho rozšíření, spočívaly v nutnosti splňovat přísnější podmínky pro provozování výroby po vstupu ČR do EU, zejména hygienické normy. Výstavbou předmětných budov tedy nepochybně došlo ke zlepšení hygienických podmínek v závodě, což mohlo mít nepřímo i pozitivní vliv na zlepšení životního prostředí v dané oblasti, a nedošlo k žádnému rozšíření výroby. Obviněná nesouhlasí ani se závěrem soudu, že bez přiměřených důvodů počítala s tím, že dojde ke změně územního plánu, když byla informována, že starosta obce, Ing. P. L., podal návrh na změnu územního plánu, byly podniknuty příslušné kroky k realizaci této změny a když se v důsledku této situace stavební komise obce vyjádřila k žádosti o vydání stavebního povolení kladně. Proto nelze v daném případě hovořit o vědomé nedbalosti ve smyslu § 5 písm. a) tr. zák., neboť byly důvodné předpoklady, že dojde ke změně územního plánu. Obviněná k popisu skutku taktéž uvedla, že kolaudační rozhodnutí ve věci přístavby závodu firmy L. C. nevydávala a že pokud nebyly splněny všechny zákonné podmínky včetně souladu s územním plánem, neměla být stavba kolaudována. Protože obviněná neměla na výsledek kolaudačního řízení žádný vliv, kategoricky odmítá právní závěr soudů, že patrně nesprávné kolaudační řízení je přímým důsledkem nesprávného rozhodnutí o povolení stavby. Obviněná dále zdůraznila, že se v daném případě jednalo o drobnou stavbu a nikoli o velký masokombinát, který by byl celý umístěn v obytné zóně.

V závěru svého mimořádného opravného prostředku obviněná uvedla, že se domnívá, že se v daném případě nejednalo o správní akt, který by výrazným způsobem zmařil smysl územního plánu obce, že se tedy nejednalo o zmaření důležitého úkolu a že její jednání tak, jak je popsáno ve výrokové části rozsudku soudu prvního stupně, nenaplnuje skutkovou podstatu trestného činu maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zák., a navrhla, aby rozsudky soudů obou stupňů byly zrušeny a aby věc byla vrácena soudu prvního stupně k novému projednání a rozhodnutí.

Státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství ve vyjádření k dovolání obviněné J. D. konstatovala, že důvodnosti dovolatelčiny argumentace nelze z pohledu namítané nesprávnosti právního posouzení jejího skutku přisvědčit. K námitce dovolatelky, že některé okolnosti jejího postupu při vydávání předmětného úředního rozhodnutí byly do tzv. skutkové věty výroku o vině zařazeny nadbytečně, státní zástupkyně uvedla, že jde o námitku skutkové povahy, kterou v dovolacím řízení obecně řešit nepřísluší. Pokud jde o námitku obviněné, že z popisu skutku nevyplývá, který důležitý úkol měla svým jednáním zmařit, když ani z odůvodnění rozsudku taková skutečnost není zřejmá, nelze jí přisvědčit. Soudy obou stupňů v tomto směru zcela

správně vycházely z dovolatelčina způsobu výkonu pravomoci veřejného činitele, který v daném případě svědčil o její nedůslednosti při plnění jí svěřených úkolů a který se negativně odrazil při naplňování veřejného zájmu daného teritoria. Obviněná při výkonu své pravomoci postupovala bez respektu k příslušným ustanovením stavebního zákona o ochraně důležitých územních zájmů (§ 32 odst. 1 zákona č. 50/1976 Sb.), když v rozporu se závazným územním plánem neprovedla řádné územní řízení, ačkoliv tak měla učinit, neboť nebyly splněny podmínky zjednodušeného procesního postupu ve smyslu § 32 odst. 2 a 3 stavebního zákona . Za stavu, kdy výsledkem nezákonně sloučeného územního a stavebního řízení bylo vydání stavebního povolení v rozporu s územním plánem, není sporu o tom, že při takovém výkonu své pravomoci dovolatelka jednala proti závaznému požadavku této základní urbanistické normy, který spočíval v respektování veřejného zájmu na omezování stavebních aktivit výrobní povahy na území vyhrazeném pro účely bydlení. Názor obviněné, že jednala v zájmu zlepšení životního prostředí, když zdůrazňovala význam hygienického zařízení, nelze akceptovat, pokud udělila úřední souhlas k výstavbě znamenající nepřípustné a územním plánem omezené rozšíření zástavby výrobní povahy. Proto na základě těchto skutkových okolností je třeba právní závěr soudů obou stupňů, že obviněná svým nezákonným jednáním zmařila splnění důležitého úkolu při zajišťování veřejného zájmu daného teritoria, považovat za správný a je zřejmé, že obviněná naplnila znaky skutkové podstaty trestného činu podle § 159 odst. 1 tr. zák. jak po stránce formální, tak i materiální, když dopad jejího jednání naplňuje minimálně typový stupeň společenské nebezpečnosti uvedeného trestného činu. Nelze přisvědčit ani námitce obviněné, že na její straně nejsou dány podmínky jednání ve vědomé nedbalosti, jestliže předmětné nezákonné stavební povolení vydala pod vlivem neodůvodněného očekávání změny územního plánu. Obviněná si za daného stavu věci při znalosti úřední procedury, která se vztahuje ke změně územního plánu, odpovídající jejímu funkčnímu postavení byla vědoma skutečného právního významu legislativního kroku starosty obce, a přesto jednala prisouzeným způsobem, když bez přiměřených důvodů spoléhala, že dojde k navržené změně územního plánu a že zájem chráněný ust. § 159 tr. zák. nebude narušen. Podmínky trestní odpovědnosti obviněné nemohou být oslabeny ani odkazem na význam kolaudačního rozhodnutí, které muselo respektovat pravomocné rozhodnutí stavebního úřadu, pokud toto nebylo postupem uvedeným v § 65 a násl. správního řádu mimo odvolací řízení zrušeno.

V závěru vyjádření k dovolání obviněné J. D. státní zástupkyně navrhl, aby Nejvyšší soud dovolání odmítl podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř. jako zjevně neopodstatněné, a to za podmínek uvedených v § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. v neveřejném zasedání.

Podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. dovolání lze podat, jestliže rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení.

Z dikce uvedeného ustanovení plyne, že ve vztahu ke zjištěnému skutku je možné dovoláním vytýkat výlučně vady hmotně právní. Protože zpochybnění správnosti skutkových zjištění do zákonem vymezeného okruhu dovolacích důvodů podle § 265b tr. ř. zahrnout nelze, je dovolací soud skutkovými zjištěními soudu prvního, event. druhého

stupně vázán a těmito soudy zjištěný skutkový stav je pro něj východiskem pro posouzení skutku z hlediska hmotného práva. Dovolací soud tedy musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda právní posouzení skutku je v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav.

V mezích dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. lze tedy namítat, že skutek, jak byl soudem zjištěn, byl nesprávně právně kvalifikován jako trestný čin, ačkoliv o trestný čin nejde, nebo že jde o jiný trestný čin, než kterým byl obviněný uznán vinným. Vedle vad, které se týkají právního posouzení skutku, lze vytýkat též „jiné nesprávné hmotně právní posouzení“. Rozumí se jím zhodnocení otázky, která nespočívá přímo v právní kvalifikaci skutku, ale v právním posouzení jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva.

Na podkladě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. nelze ovšem namítat a ani přezkoumávat a hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5 tr. ř. ani prověřovat úplnost provedení dokazování a správnost hodnocení důkazů podle § 2 odst. 6 tr. ř. , poněvadž tato činnost soudu spočívá v aplikaci ustanovení procesních, nikoliv hmotně právních. Nejvyšší soud v rámci dovolacího řízení neprovádí dokazování buď vůbec, anebo jen zcela výjimečně, a to pouze za účelem rozhodnutí o dovolání (§ 265r odst. 7 tr. ř.), a není tak oprávněn, pouze na podkladě spisu a bez možnosti provedené důkazy zopakovat za dodržení zásad ústnosti a bezprostřednosti, zpochybňovat dosavadní skutková zjištění a prověřovat správnost hodnocení důkazů provedeného soudy nižších stupňů. Jinak řečeno, dovolání lze opírat jen o námitky hmotně právní povahy, nikoli o námitky skutkové.

S ohledem na shora uvedené se dovolací soud nezabýval námitkou obviněné, že v popisu skutku jsou rovněž uvedeny skutečnosti, které podle jejího názoru znaky skutkové podstaty trestného činu podle § 159 odst. 1 tr. zák. nenaplnují. Touto námitkou totiž obviněná nenapadá správnost hmotně právního posouzení soudy nižších stupňů zjištěného skutkového stavu, ale skutečnost, že ve skutkové větě jsou, jak se domnívá, uvedeny i okolnosti, které nejsou z hlediska použité právní kvalifikace relevantní, tj. porušení procesního ustanovení § 120 odst. 3 tr. ř. , které vymezuje obsahové náležitosti výroku o vině a tzv. zprošťujícího výroku. Takováto námitka procesní povahy ovšem neodpovídá ani obviněnou uplatněnému dovolacímu důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. , ani jinému důvodu dovolání uvedenému v § 265b odst. 1 tr. ř. Ze stejného důvodu se dovolací soud nezabýval ani tou částí dovolání obviněné, v níž ozřejmuje, proč přistoupila ke sloučenému územnímu a stavebnímu řízení, neboť tímto rovněž nezpochybňuje správnost hmotně právní posouzení skutku či jiné skutkové okolnosti mající význam z hlediska hmotného práva.

Obviněná ve svém mimořádném opravném prostředku uplatnila několik námitek hmotně právní povahy, které ovšem dovolací soud shledal zjevně neopodstatněnými.

Předně nelze souhlasit s námitkami obviněné, že z popisu skutku nevyplývá, který úkol měla svým rozhodnutím v předmětné záležitosti zmařit a že povolení

přístavby stávajícího závodu v rozporu s územním plánem není správním aktem, který by výrazným způsobem zmařil smysl územního plánu obce, tj. že se v posuzovaném případě nejednalo o zmaření splnění důležitého úkolu.

Ve skutkové větě je totiž uvedeno, že obviněná jako vedoucí stavebního úřadu v rozporu s územním plánem vylučujícím v obytné zóně výrobní, velkoobchodní a skladovací činnost včetně dopravních služeb vydala stavební povolení na přístavbu stavebních a technologických částí provozu a hygienického zázemí řeznické a uzenářské firmy Ing. J. L. L. C. a že tím způsobila, že byla realizována stavba, která v dané lokalitě v zájmu občanů zde bydlících podle schválené územně plánovací dokumentace být neměla. Z těchto skutečností je jednoznačně zřejmé, že obviněná svým rozhodnutím zmařila splnění úkolu činitele působícího ve veřejné správě na úseku územního a stavebního řízení spočívajícího v zabezpečení souladu mezi v této oblasti závaznými právními předpisy odrážejícími veřejný zájem na rozvoji a tedy i využití daného území a realizovanou výstavbou. Protože tento úkol je jedním ze základních úkolů stavebních úřadů a v podstatě stěžejním úkolem územního řízení týkajícího se výstavby budov, nutno tento úkol považovat za důležitý úkol ve smyslu § 159 odst. 1 tr. zák. Vydáním stavebního povolení v rozporu s územním plánem tak obviněná zmařila i základní cíle a úkoly územního plánování, které podle § 1 odst. 2 staveb. zák. má vytvářet předpoklady k zabezpečení trvalého souladu všech přírodních, civilizačních a kulturních hodnot v území, zejména se zřetelem na péči o životní prostředí. Dovolací soud v této souvislosti poznamenává, že s námitkou zpochybňující naplnění předmětného zákonného znaku spočívajícího ve zmaření splnění „důležitého úkolu“ se již správně vypořádal soud prvního stupně, když na str. 4 svého meritorního rozhodnutí uvedl, že důležitým úkolem „je v případě státní správy ve stavebnictví, regulace stavebních aktivit tak, aby byly v co největším souladu s veřejným zájmem. Zcela jisté je, že v souladu s veřejným zájmem není stavba výrobního podniku v území, které je vyhrazeno bydlení a v rozporu s platnou územně plánovací dokumentací“.

Obviněná dále poukázala na to, že předmětným stavebním rozhodnutím povolila „pouze přístavby již stávajícího objektu závodu“, že důvody, pro které byl tento závod rozšiřován, spočívaly v nutnosti splňovat přísnější podmínky pro provozování výroby po vstupu ČR do EU a že tedy výstavbou předmětných budov nedošlo k rozšíření výroby, ale tolíko ke zlepšení hygienických podmínek v závodě, což mohlo mít podle obviněné i pozitivní vliv na zlepšení životního prostředí v dané oblasti. I tyto námitky jsou podle dovolacího soudu zjevně neopodstatněné, a to z níže rozvedených důvodů.

Podle § 139b odst. 3 písm. b) zákona č. 50/1976 Sb. , o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném ke dni 6. 9. 2001 (dále jen staveb. zák.), jsou změnami dokončených staveb přístavby, jimiž se stavby půdorysně rozšiřují, a které jsou vzájemně provozně propojeny s dosavadní stavbou.

Na základě čl. 1 odst. 2 vyhlášky obce J. č. 6/2000, o závazné části územního plánu obce J. (dále jen vyhláška), která byla v době spáchání posuzovaného skutku pro rozhodování v území této obce závazným podkladem (§ 29 odst. 3 poslední věta staveb. zák.) se regulativy obsahující závazná pravidla, která omezují, vylučují, popřípadě podmiňují umístování staveb, týkají též změn staveb. Tato skutečnost je dále

jednoznačně zřejmá i z čl. 5 odst. 3 vyhlášky, podle něhož je v řešeném území možno mj. umísťovat stavby, povolovat je i jejich změny jen v souladu se schválenými regulativy.

Z uvedených ustanovení předpisů, jimiž se obviněná jako vedoucí S. ú. v J. byla povinna při své rozhodovací činnosti řídit, vyplývá, že skutečnost, že obviněná rozhodovala o přístavbě již stávajícího objektu závodu, a nikoli o umístění a současně o povolení stavby nového výrobního závodu, nemůže mít na její trestně právní odpovědnost za vydání předmětného rozhodnutí žádný vliv. Obviněná tedy nebyla oprávněna rozhodnout o umístění přístavby výrobního závodu a povolení její stavby na pozemcích v katastrálním území H. J., obci J., které se podle vyhlášky o závazné části územního plánu obce J. nacházely v tzv. obecně obytném území (BO), tj. zóně sloužící toliko k bydlení, včetně základního občanského vybavení, v níž nebyly přípustné mj. jakékoli výrobní, velkoobchodní nebo skladovací činnosti a dopravní služby (čl. 8 odst. 1 a 4 vyhlášky).

Z hlediska trestní odpovědnosti obviněné je zcela bezvýznamná i obviněnou tvrzená skutečnost, že výstavbou předmětných budov nedošlo k rozšíření výroby, ale toliko ke zlepšení hygienických podmínek v závodě. Předmětným stavebním povolením ze dne 6. 9. 2001, č. j. 617/01/Dv., byla totiž povolena přístavba „chladíren, mrazíren, příjmu a speciální úpravy masa, včetně šaten a vrátnice“, tzn. staveb sloužících k výrobě řeznických a uzenářských výrobků a jejich uskladnění, které na shora uvedených pozemcích nacházejících se v obecně obytném území obce J. postaveny být neměly.

Obviněná ve svém mimořádném opravném prostředku taktéž napadla správnost právního závěru soudu o naplnění subjektivního znaku trestného činu maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zák. námitkou, podle níž u ní nelze hovořit o vědomé nedbalosti ve smyslu § 5 písm. a) tr. zák. , neboť v daném případě byly důvodné předpoklady, že dojde ke změně územního plánu, když toto stanovisko zaujímal jak starosta, tak členové stavební komise; proto podle obviněné není správný závěr soudů nižších stupňů, že bez přiměřených důvodů počítala s tím, že dojde ke změně územního plánu.

Soud druhého stupně v odůvodnění svého meritorního rozhodnutí k subjektivní stránce uvedl, že „obžalovaná jako vedoucí stavebního úřadu postupovala nedbale - a porušila tak své povinnosti při výkonu státní správy ve stavebním řízení, a to - v tom smyslu, že neplnila povinnost regulovat stavební aktivity tak, aby byly v souladu s obecným zájmem. Jednalo se přitom o vědomou nedbalost, neboť obžalovaná věděla, že může způsobit takové ohrožení, avšak bez přiměřených důvodů spoléhala, že se tak nestane. Věděla totiž, že rozhoduje procesně nesprávně a v rozporu s územním plánem, předpokládala však, že dojde k jeho změně, ačkoli ta je závislá na řadě okolností, které nemohla ona, ani ti, kteří předběžně se změnou souhlasili, ovlivnit. Zároveň neprovedla, jak měla, územní řízení (včetně šetření na místě samém), kde mohli občané bydlící v bezprostředním okolí uzenářské firmy, uplatnit všechny své výhrady k uvažovanému rozšíření stavby. Především jejich zájem totiž obžalovaná mohla ohrozit, -“ (str. 3 a 4 rozsudku soudu druhého stupně). Dovolací soud se s těmito závěry týkajícími se subjektivní stránky předmětného trestného činu zcela ztotožňuje,

příčemž považuje za vhodné dodat následující. Podle stavebního zákona se poměrně složitého procesu změny závazné části územního plánu obce účastní nejen obec, z jejíhož předběžného a nezávazného stanoviska obviněná při vydání předmětného nezákonného rozhodnutí vycházela, ale taktéž mj. nadřízený orgán územního plánování či vlastníci pozemků a staveb, jejichž práva by změnou územního plánu obce byla dotčena, kteří mohou uplatnit své připomínky či námitky. Obviněná jako vedoucí stavebního úřadu a tedy jako osoba se znalostí stavebního zákona si proto musela být vědoma, že může nastat situace, že navrhovaná změna územního plánu obce nebude schválena a že tedy předmětná přístavba bude na pozemcích pv katastrálním území H. J., obci J., postavena v rozporu s územním plánem uvedené obce. Z tohoto důvodu dovolací soud shledal i námitku zpochybňující naplnění subjektivní stránky trestného činu maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zák. zjevně neopodstatněnou.

Obviněná dále ve svém mimořádném opravném prostředku kategoricky odmítla právní závěr soudů, že patrně nesprávné kolaudační řízení je přímým důsledkem nesprávného rozhodnutí o povolení stavby, a to s ohledem na skutečnost, že neměla žádný vliv na výsledek kolaudačního řízení a že příslušný pracovník stavebního úřadu měl přihlídnout ke všem okolnostem případu, tedy i k souladu s územním plánem.

Ke shora uvedené námitce dovolací soud uvádí, že z hlediska trestní odpovědnosti obviněné není rozhodující skutečnost, že předmětná přístavba výrobního závodu byla zkolaudována, ale to, že byla „v rozporu s územním plánem schváleným vyhláškou obce J. č. 6/2000 vylučující v předmětné obytné zóně výrobní, velkoobchodní a skladovací činnost včetně dopravních služeb - realizována“ (skutková věta výroku o vině rozsudku soudu prvního stupně). Jinými slovy, již tím, že na základě nezákonného rozhodnutí obviněné byla v tzv. obecně obytném území obci J., které mělo sloužit k bydlení a základnímu občanskému vybavení a v němž nebyly přípustné mj. jakékoli výrobní, velkoobchodní nebo skladovací činnosti a dopravní služby, postavena přístavba stavebních a technologických částí provozu a hygienického zázemí řeznické a uzenářské firmy, došlo ke zmaření splnění již výše specifikovaného důležitého úkolu spočívajícího v ochraně veřejného zájmu na rozvoji a využití území obce Jesenice. V této souvislosti ovšem nelze nepoznamenat, že kolaudační řízení slouží k přezkoumání toho, zda stavba byla provedena podle dokumentace ověřené stavebním úřadem ve stavebním řízení a zda byly dodrženy podmínky stanovené v územním rozhodnutí a ve stavebním povolení (§ 81 odst. 1 staveb. zák.) a nikoli toho, zda stavba byla umístěna v souladu s platnou územně plánovací dokumentací; posouzení tohoto souladu je totiž úkolem územního řízení, které v daném případě prováděla obviněná.

Konečně obviněná ve svém mimořádném opravném prostředku opírajícím se o dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. uplatnila zjevně neopodstatněnou námitku, že na základě toho, jak byl skutek popsán ve výroku rozsudku soudu prvního stupně, nelze dovodit, že byla naplněna materiální stránka trestného činu.

Podle § 3 odst. 1 tr. zák. je trestným činem pro společnost nebezpečný čin, jehož znaky jsou uvedeny v tomto zákoně. Podle § 3 odst. 2 tr. zák. čin, jehož stupeň nebezpečnosti pro společnost je nepatrný, není trestným činem, i když jinak vykazuje

znaky trestného činu.

V případě námitky obviněné týkající se materiální stránky trestného činu je tedy třeba vyjít z toho, že již stanovením formálních znaků určité skutkové podstaty zákon předpokládá, že při jejich naplnění v běžně se vyskytujících případech bude stupeň nebezpečnosti činu pro společnost zpravidla vyšší než nepatrný (§ 3 odst. 2 tr. zák.). Pokud jsou tedy ve skutkové větě výroku o vině uvedena skutková zjištění, která naplňují všechny formální znaky skutkové podstaty trestného činu, jímž byl obviněný uznán vinným, jako je tomu i v posuzovaném případě obviněné J. D., nelze dospět k závěru, že ze skutkové věty naplnění materiálního znaku tohoto trestného činu nelze dovodit, resp. že materiální stránka trestného činu nebyla dána.

V této souvislosti je třeba poznamenat, že ust. § 3 odst. 2 tr. zák. se při naplnění formálních znaků určité skutkové podstaty uplatní jen tehdy, když stupeň nebezpečnosti pro společnost v konkrétním případě nebude odpovídat ani nejlépe běžně se vyskytujícím případům trestného činu této skutkové podstaty (k tomu viz. rozhodnutí č. 43/1996 SbRt.). O tuto situaci však v posuzovaném případě nejde. Obviněná předmětným stavebním povolením vydaným v rozporu se závaznou částí územního plánu obce J. povolila přístavbu objektu závodu na výrobu řeznických a uzenářských výrobků na pozemcích zařazených do tzv. obecně obytného území obce J., tj. v zóně sloužící k bydlení a umístění základního občanského vybavení, s koeficientem pro zastavění maximálně 30 % plochy pozemku a pro zeleň min. 50 % plochy pozemku a sousedící mj. s tzv. čistě obytným územím, které podle vyhlášky obce J. č. 6/2000 slouží výhradně k bydlení v rodinných domech a dalších formách nízkopodlažní, resp. ve výjimečných případech středněpodlažní zástavby (čl. 6 odst. 2 vyhlášky) s ještě přísnějšími koeficienty pro využití pozemků, a to přístavbu dvoupodlažního objektu ocelové haly značných rozměrů rozprostírající se na celé výměře pozemku o výměře 719 m² a na převažující části pozemku o výměře 1 932 m², oba pozemky v katastrálním území H. J., obci J. Nešlo tedy o nějakou „drobnou stavbu“, jak uvedla ve svém dovolání obviněná. Navíc je z předloženého trestního spisu zřejmé, že provoz obviněnou povolené přístavby významným způsobem zasáhl do života majitelů okolních staveb, neboť tyto obtěžuje zejména hlukem z kompresorů chladíren a zápachem vznikajícím při zpracování masa. S ohledem na tyto skutečnosti nelze dospět k závěru, že stupeň nebezpečnosti posuzovaného činu obviněné pro společnost je nižší než nepatrný.

Protože Nejvyšší soud dospěl k závěru, že všechny hmotně právní námitky, které obviněná uplatnila ve svém mimořádném opravném prostředku, jsou zjevně neopodstatněné a že tedy soudy nižších stupňů správně posoudily její jednání, které je předmětem tohoto trestního řízení, jako trestný čin maření úkolu veřejného činitele z nedbalosti podle § 159 odst. 1 tr. zák. , odmítl její dovolání podle § 265i odst. 1 písm. e) tr. ř.

Za podmínek uvedených v § 265r odst. 1 písm. a) tr. ř. Nejvyšší soud učinil toto rozhodnutí v neveřejném zasedání.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení není opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 15. listopadu 2005